

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/102/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6723010046
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Novák, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6723010046.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a sudcov JUDr. Štefana Nováka, A. a B. C. D., E., C., v trestnej veci obžalovaného F. G., pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 18. júna 2024 v Banskej Bystrici odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/8/2023 zo dňa 28. júna 2023, a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušuje rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/8/2023 zo dňa 28. 06. 2023 vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodujúc sám

odsudzuje

obžalovaného F. G., nar. XX. XX. XXXX v H., trvale bytom I. XXX, J.,

podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona, § 37 písm. h), m), § 38 ods. 2, ods. 5, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e), § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd ukladá obžalovanému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke po dobu 20 (dvadsať) mesiacov.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušuje výrok o treste uložený obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 6T/48/2023 zo dňa 27. 04. 2023, právoplatným dňa 10. 05. 2023, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) mesiacov v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/8/2023 zo dňa 28. 06. 2023 bol obžalovaný F. G. uznaný za vinného zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 21. 09. 2022 si na doposiaľ nezistenom mieste od doposiaľ nezistenej osoby zadovážil a následne pri sebe na rôznych miestach v meste Detva, okres H., bez povolenia prechovával presnejšie nezistené množstvo kryštalickej látky metamfetamín (pervitín), pričom z takto zadováženej látky jej časť o presne nezistenej hmotnosti dňa 22. 09. 2022 v čase približne o 11.02 h v meste Detva, na križovatke ulíc K. L. I., okres H., odovzdal osobe M. N., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom H., O. XXX/XX, pričom zvyšnú časť tejto látky o celkovej hmotnosti 7,178 g s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamín 58,3 % hmotnostných, ktoré množstvo zodpovedá najmenej 71 bežným jednotlivým dávkam drogy, spôsobilým po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa (konzumenta) následne prechovával pri sebe v plastovom vrecku v priestoroch OMV Volkswagen Golf, EČV: H., v ktorom sa v tom čase nachádzal na zadnom sedadle vpravo a to až do presne nezisteného času dňa 22. 09. 2022, kedy túto látku po vystúpení z vozidla odhodil na zem v blízkosti uvedeného vozidla, kde táto bola následne zaistená pri vykonanej obhliadke miesta nálezu dňa 22. 09. 2022 o 14.30 h, pričom metamfetamín podlieha ustanoveniam Zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch a je zaradený v II. skupine psychotropných látok v zozname omamných a psychotropných látok.

Za to bol obžalovaný odsúdený podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona, § 37 písm. h), m), § 38 ods. 2, ods. 5, § 42 ods. 1, § 41 ods. 1, ods. 2, § 46 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd uložil obžalovanému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke po dobu 20 mesiacov.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušil výrok o treste uložený obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 6T/48/2023 zo dňa 27. 04. 2023, právoplatným dňa 10. 05. 2023, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie obžalovaný, ktoré neskôr písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu v podstate tým, že obžaloba nedokázala žiadnym relevantným spôsobom vysvetliť zmenu jeho obhajoby, kedy pri svojom prvom výsluchu (ako zadržaný podozrivý) popieral spáchanie skutku a popisoval skutok zhodne s svedkyňou I. C. (že drogy nepatrili jemu, ale N. N.). Naopak, zmena jeho postoja bola detailne vysvetlená pri jeho výpovedi na hlavnom pojednávaní, pričom toto zdôvodnenie logicky zapadá do priebehu vyšetrovania (a jeho postoja v tomto štádiu konania). Až následne po tom, ako absolvoval verejné zasadnutie o trvaní väzby po podaní obžaloby, kedy bol opätovne ponechaný vo väzbe pochopil, že vyjadrenia a sľuby vyšetrovateľov, že keď sa prizná, pôjde na náramok domov, neplatia. Poukázal na skutočnosť, že sa k spáchaniu skutku nepriznával od začiatku trestného stíhania (od môjho zadržania), avšak k jeho priznaniu (prevzatiu zodpovednosti za uvedený skutok) došlo pod ťarchou okolností, ktoré nastali po zadržaní všetkých osôb, vrátane jeho partnerky I. C.. Počas noci z 22. 09. na 23. 09. v cele predbežného zadržania ho policajti v pravidelných intervaloch budili a viackrát vypočúvali. V rámci tohto času mu bolo uvádzané, že v prípade, ak sa nenájde konkrétny vinník, budú všetky zadržané osoby (vrátane jeho partnerky I. C.) vzaté do väzby a bude voči nim vznesené obvinenie. Jeho partnerka bola v tom čase v podmienke, z čoho mal reálne obavy, že môže mať vážnejšie trestnoprávne následky. Pár týždňov pred týmto incidentom jej otec spáchal samovraždu a nachádzala sa v ťažkej životnej situácii. V tejto súvislosti mu bolo oznámené, že v prípade, ak sa prizná, I. bude z toho vonku a on dostane buď podmienku, alebo trest domáceho väzenia a budú môcť byť spolu do niekoľkých mesiacov. Ďalej uviedol, že podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR obsah priznania možno považovať za vierohodný iba vtedy, ak je možné túto vierohodnosť preukázať ďalšími vierohodnými dôkazmi. Priznanie musí byť podporené aj inými dôkazmi, ktoré toto priznanie potvrdzujú (v tomto trestnom konaní neexistuje jediný dôkaz, ktorý by ho usvedčoval zo spáchania trestného činu). Priznaniu musí zodpovedať aj celková dôkazná situácia. Priznanie obvineného nemožno považovať za dôkaz takej „sily“, ktorý by v zásade úplne „zatielil“ napríklad objektívne verifikované skutočnosti preukazujúce nevinu obvineného. Skutočnosť, že sa k skutku (v záujme chrániť svoju partnerku pred väzobným stíhaním) nepravdivo priznal a následne po podaní obžaloby (keď pochopil, že prisľuby orgánov činných v trestnom konaní neplatia) toto priznanie odvolal, nie je vôbec ojedinelá situácia, čo podporil aj citáciou niektorých článkov

autorov z odboru psychológia. Vzhľadom na vyššie uvedené považuje založenie jeho odsúdenia výlučne na jeho predchádzajúcom priznaní a výpovedi po vznesení obvinenia, ignorujúc objektívnu dôkaznú situáciu (kedy neexistuje žiadny priamy ani nepriamy dôkaz o tom, že sa mal dopustiť trestného činu, ktorý mu je kladený za vinu), za neoprávnený zásah do jeho práv ako obžalovaného na spravodlivý súdny proces. V ďalšej časti odvolania poukázal na to, že pervitín, ktorý bol zaistený pri aute nebol jeho, na zaistenom sáčku neboli nájdené stopy jeho DNA, ani na ňom neboli zistené jeho odtlačky prstov. Poukázal na výpovede jednotlivých svedkov a uzavrel, že žiadny z nich neuviedol, že mal prechovávať omamné látky, keď podľa jeho názoru osoby C., E. a N. preukázateľne požívali omamné a psychotropné látky, ktoré boli zaistené v predmetný deň a to tie, ktorými disponovali ešte predtým, ako prišli vyzdvihnúť jeho a priateľku I.. Zaistený sáčok s bielou kryštalickou látkou patril práve N. N., ktorému boli pri osobnej prehliadke zaistené injekčné striekačky s prítomnosťou stôp metamfetamínu. Jediným možným vysvetlením, prečo mal pri sebe injekčné striekačky, je skutočnosť, že súčasne mal pri sebe aj psychotropné a omamné látky, ktoré boli neskôr zaistené pri motorovom vozidle. Záverom uviedol, že obvinený nie je povinný dokazovať svoju nevinu, ale vina mu musí byť dokázaná, a to spôsobom nevzbudzujúcim žiadne pochybnosti. Ak nie je možné jednoznačne určiť, ktorá z alternatív skutkového stavu zodpovedá skutočnosti, je potrebné pri zachovaní zásady in dubio pro reo zvoliť alternatívu pre obžalovaného najpriaznivejšiu. Na základe uvedeného preto navrhol, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol tak, že ho oslobodí spod obžaloby.

Krajský súd vykonal verejné zasadnutie dňa 18. 06. 2024 v zmysle § 293 ods. 5 Trestného poriadku v neprítomnosti obžalovaného, pretože upovedomenie o verejnom zasadnutí mu bolo doručené riadne a včas, pričom svoju neúčast' nijakým spôsobom neospravedlnil a zároveň bol pred konaním verejného zasadnutia osobne poučený, že ak sa ho nezúčastní, môže byť vykonané a rozhodnuté v jeho neprítomnosti.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za zákonný a správny, preto navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného sa na verejnom zasadnutí pridržiaval písomného odôvodnenia podaného odvolania a navrhol, aby mu krajský súd vyhovel. V prípade, ak súd dospeje k záveru, že vina obžalovaného bola preukázaná, požiadal, aby pri rozhodovaní zobral do úvahy aj novelu Trestného zákona, ktorá zmierňuje tresty za prejednanú trestnú činnosť.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 ods. 1 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1. V tejto súvislosti odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovaného je z časti dôvodné.

Krajský súd na úvod konštatuje, že prvostupňový súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. V súlade s § 168 ods. 1 Trestného poriadku v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné, logické a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami, jednak vo vzťahu k otázke viny, ako aj vo vzťahu k otázke trestu. V podrobnostiach preto krajský súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa v otázke viny v plnej miere stotožnil.

Nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku, s poukazom na obhajobné námietky obžalovaného krajský súd konštatuje, že výrok o vine obžalovaného zo spáchania zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona nevzbudzuje žiadne dôvodné (rozumné) pochybnosti. Z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní možno spoľahlivo zistiť, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako bol ustálený v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

Krajský súd v tejto súvislosti len pripomína, že obžalovaný sa ku spáchaniu skutku priznal v prípravnom konaní, hoci svoju výpoveď na hlavnom pojednávaní zmenil, neskôr popieral spáchanie skutku, a to s odôvodnením, ktoré je uvedené vyššie. Ani krajský súd však takéto zdôvodnenie zmeny výpovede nepovažuje za vierohodné, a to s poukazom na skutočnosť, že už v prípravnom konaní, keď ešte nebola ustálená koncentrácia a množstvo psychotropnej látky v zaistenom sáčku presne vedel uviesť, aké množstvo tejto látky sa v ňom nachádzalo, čo bolo neskôr aj potvrdené znaleckým dokazovaním. Obžalovaný mal údajne vinu za spáchaný skutok vziať na seba kvôli svojej partnerke, svedkyni I. C., ktorá však v prípadnom konaní neuvádzala žiadne skutočnosti, ktoré by mali obžalovaného zbavovať viny za spáchaný skutok. Až na hlavnom pojednávaní vypovedala v zhode so zmenenou výpoveďou obžalovaného, a to po tom, ako sám potvrdil, že po prepustení z väzby sa spolu rozprávali o prejednávanej veci. Taktiež z kamerového záznamu, ktorý bol oboznámený na hlavnom pojednávaní, je zrejmé, že to bol práve obžalovaný, ktorý mal pri sebe sáčok, ktorý bol neskôr zaistený a boli v ňom zistené psychotropné látky, manipuloval s ním a následne ho v motorovom vozidle podával svedkovi M. N., ktorý túto skutočnosť v rámci svojej výpovede potvrdil. A napokon, bol to práve obžalovaný a jeho partnerka I. C., u ktorých bola znaleckým dokazovaním zistená najvyššia koncentrácia metamfetamínu v krvi a moči spomedzi všetkých osôb, ktoré sa nachádzali na mieste činu.

Záverom vo vzťahu k výroku o vine je potrebné uviesť, že v prípade, ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, tzn. že ich hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a urobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným v úvahu prichádzajúcim výsledkom, čo však nebol tento prejednávaný prípad. V tomto prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia. Krajský súd sa preto stotožnil s názorom okresného súdu, že v posudzovanej veci nejde o žiadnu pochybnosť, ale o rozumnú istotu, že obžalovaný F. G. žalovaný skutok spáchal tak, ako bol ustálený v skutkovej vete napadnutého rozsudku. V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Námietky obžalovaného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obžalovaného, svojim obsahom potom nenapĺňa žiadny odvolací dôvod podľa § 321 Trestného poriadku. Všetky vykonané dôkazy totiž tvoria uzavretú reťaz logicky na seba naväzujúcich priamych, ako aj nepriamych dôkazov, po vyhodnotení ktorých nie je možné prijať iný logický a právny záver, než ten, že vina obžalovaného bola preukázaná.

Možno teda konštatovať, že okresný súd vykonal všetky do úvahy prichádzajúce dôkazy, tieto správne a zákonným spôsobom vyhodnotil, a dospel tak k správnym skutkovým a právnym záverom. V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ taktiež namieta hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Sú

neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom právnych predpisov.

Čo sa týka výrokov o treste, krajský súd na úvod konštatuje, že v rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Okrem ďalších skutočností, na ktoré je súd povinný pri ukladaní trestu prihliadnuť, patrí aj osoba páchatel'a, pomery páchatel'a (majetkové, rodinné, osobné), či možnosť jeho nápravy. Primeranosť a individualizácia trestu tak núti súd prihliadať na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, a teda bráni mechanickému postupu pri rozhodovaní o treste. Ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona pre jeho aplikovateľnosť v konkrétnom prípade nevyžaduje priznanie páchatel'a ku spáchaniu trestného činu, ani jeho postoj k prejednávanej veci. V zmysle § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Po zohľadnení všetkých okolností prípadu, najmä však aj s poukazom na novelu Trestného zákona, ktorá však v čase rozhodovania krajského súdu ešte nenadobudla účinnosť, avšak je zrejmy zámer zákonodarcu v budúcnosti postihovať páchatel'ov drogových trestných činov, dospel krajský súd k záveru, že trest uložený okresným súdom vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov je neprimerane prísny (hoci bol uložený na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby). Preto krajský súd zrušil výrok o treste a sám uložil obžalovanému súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, a to za použitia mimoriadneho zníženia trestu v zmysle § 39 Trestného zákona. Takto uložený trest je potom podľa názoru krajského súdu zákonný a spravodlivý, a zároveň postačujúci pre ochranu spoločnosti, nápravu páchatel'a, ako aj z pohľadu generálnej a individuálnej prevencie, pričom dostatočne zabezpečí prevýchovu obžalovaného a zároveň takýto trest postihuje len obžalovaného.

Vzhľadom k tomu, že obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, krajský súd ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Zároveň krajský súd zrušil výrok o treste v zmysle § 42 ods. 2 Trestného poriadku z trestného rozkazu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 6T/48/2023 zo dňa 27. 04. 2023, keďže mu bol ukladaný súhrnný trest a zároveň v súlade s týmto ustanovením prevzal aj výrok o treste zákazu činnosti.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností preto krajský súd v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku po zrušení napadnutého rozsudku vo výroku o treste sám vo veci rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.